

Campanya contra la requalificació de Sarrià

MANEL CALPE

La Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona ha iniciat una campanya popular de recollida de signatures contra el pla de requalificació dels terrenys del camp de Sarrià. L'operació que en l'actualitat perfilen l'Ajuntament i el club blanc-i-blau vulnera la legalitat urbanística vigent, donat que la normativa (el Pla General Metropolità) preserva els terrenys per equipaments, i en tot cas els destina a zona verda, però no a habitatges.

El 30 de maig, en el decurs d'una audiència pública sol·licitada per la Favb, la Federació va reiterar el seu rebuig a la requalificació, que modifica la denominació legal

d'uns terrenys destinats a equipaments en benefici exclusiu d'una entitat privada. Entre els grups polítics, només IC-Els Verds va manifestar-s'hi en contra. De fet, PP i ERC no van assistir a l'acte, que tampoc no va comptar amb la presència de directius espanyolistes. Els representants del govern municipal van fer front comú amb un grup de penyistes blanc-i-blaus, associant la requalificació amb el progrés de la ciutat.

La Favb ja va expressar la seva oposició quan l'Espanyol va presentar el seu primer projecte. Ara, mitjançant un manifest, resumeix el seu posicionament al voltant de la nova proposta.

1. El pla és tan inacceptable com el primer: uns terrenys destinats a equipament no poden modificar la seva qualificació legal en benefici exclusiu d'una entitat privada. La requalificació vulnera la legalitat urbanística i crea un precedent greu pels interessos públics de la ciutat. Les normes urbanístiques són un patrimoni col·lectiu que la societat democràtica ha de vetllar i que només pot modificar per motius explícits i objectius i amb les garanties necessàries. Mentrestant, l'Ajuntament ha d'evitar el seu ús fraudulent.

2. El segon pla de l'Espanyol és, en realitat, idèntic al primer, malgrat la retallada d'edificabilitat i la

RUBÉN PEREZ

● Andrés Naya va intervenir en l'audiència pública del 30 de maig

pretesa compensació als altres terrenys: equipara 38.000 metres quadrats de sostre als afores de Montcada amb 61.000 metres quadrats a Sarrià -Les Corts, que en realitat equivaldrien a molts menys. La compensació és perjudicial per a la ciutat, entenent per tal el conjunt de l'Àrea Metropolitana, i és

especialment desastrosa pel seu centre ja que significa una congestió de Sarrià que, a més de ser incompatible amb l'ús residencial proposat, no s'arriba a resoldre amb el soterrament de la Ronda. D'altra banda, la millor disposició volumètrica de la nova versió del pla, no pot amagar el caràcter privatiu de l'espai obert entre els blocs i les voreres que es qualifica de zona verda.

3. L'acceptació de la nova proposta per part dels Ajuntaments tradueix una visió municipal-localista del desenvolupament metropolità i no fa altra cosa que reforçar el model centralitzador i congestiu, que es contradiu amb la realitat regional i amb el pla vigent.

4. La lògica del mercat no pot estar pel damunt del desenvolupament equilibrat i no congestiu de Barcelona. Les Administracions haurien de trobar solucions a la seva penúria financera i alhora ordenar la pràctica esportiva, sense lesionar les bases de l'ordenament legal ni renunciar a una ciutat confortable i culta.

5. La Favb no participarà en l'especificació que representa aquesta nova informació al públic, i no presentarà cap tipus de suggeriment que només han servit fins ara per millorar tècnicament el pobre document inicial sense fer recapacitar als promotors i als responsables. El que sí farà és al·legar i impugnar quan s'aprovi el document, acudint si s'escau als tribunals.

Requalificació o imaginació?

● A aquestes altures del "culebró" suposo al lector ja assabentat de la proposta del RCD Espanyol respecte al seu camp de futbol i de les postures de tothom que ha volgut manifestar-s'hi.

La segona proposta que l'Ajuntament ha admès a tràmit és, si fa no fa, igual que la primera. Més ben maquillada, amb arquitectura molt més digna, no hi ha dubte, però que no pot ni vol amagar el seu rerafons: eixugar el deute d'una empresa privada mitjançant la requalificació dels seus terrenys que, precisament, són qualificats per a l'ús i l'activitat a la que es dedica aquesta empresa: l'esport.

I ara, amb aquesta segona proposta, se'n ofereix a més a més un canvi de "cromos": terreny ben situat a Barcelona, per terreny a Montcada, o a Sant Adrià. Com si la ciutat es pogués fer i desfer d'aquesta despòtica manera. Potser, de seguir així, no és tan lluny el dia que l'Ajuntament decideixi traslladar-se a Santa Coloma per tal de, venent el terreny que ara ocupa a la Plaça Sant Jaume, convenientment requalificat, aconseguir minvar una mica el deute municipal.

Però deixant per un moment de banda el

document que l'Espanyol ha presentat, i que esperem que no segueixi el seu tràmit, crec que ja és hora de que ens posem tots a treballar, a pensar, en els dos problemes que de forma tan poc afortunada per la ciutat s'intenten resoldre.

El primer, el del deute de 10.000 milions que té l'Espanyol, i que com qualsevol empresa privada ha de resoldre si no vol fer suspensió de pagaments.

El segon, el del futur urbanístic del camp de Sarrià i del seu entorn, que de ser un descampat ha passat a ser una de les zones més valoritzades de la ciutat.

Per tal de buscar la solució a aquests problemes es troba a faltar, a la proposta de l'Espanyol, una mica d'imaginació.

Pel que fa al primer problema, el dels diners, el nostre país ha donat prou mostres d'inventiva per fer negoci com per que ara ens diguin que si no es requalifiquen els terrenys el club desapareixerà. Es fa difícil de creure que d'entre els 20.000 socis del club no n'hi hagi cap que no tingui alguna idea per fer diners, -rifes, salons de futbolins, dia mundial del futbol, accions de Telefónica, etc.

Pel que fa al segon, el del futur urbanístic,

sense negar la facultat de qualsevol ciutadà, propietari o no, a fer propostes de requalificació, ja depèn de l'Ajuntament el que siguin admeses i aprovades. Fins i tot hem de dir que l'Ajuntament hauria d'estar al davant de les propostes per millorar la ciutat, i no limitar-se a aquest paper de "veure-les venir" que darrerament està adoptant. En aquest aspecte també la solvència de la nostra societat civil ha quedat històricament prou demostrada. Només cal recordar, per posar un sol exemple, el pla de la Ribera als anys 70.

Pensant en aquest problema, i vist l'interès ciutadà i professional que ha despertat, sembla lògic pensar en obrir les portes a que es puguin fer propostes imaginatives que, sense perdre equipaments esportius i espais verds al centre de la ciutat, no provoquin més densificació i congestió.

I si l'Ajuntament no ens convoca per aportar idees, per què no ho pot fer també la nostra societat civil, els nostres col·legis professionals, les nostres entitats ciutadanes? Potser sigui perquè no sabem qui li donarà el premi al guanyador.

Ferran Navarro, Arquitecte